

The Study of English Speaking Anxiety of Upper Primary School Students Wichutit School

Taksina Chaichana¹ Chuthaphon Masantiah² and Darunee Tippayakulpairoj³

Faculty of Education, Ramkhamhaeng University, Thailand

¹E-mail: 6212682015@rumail.ru.ac.th ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0002-8283-1280>

²E-mail: chuthaphon.star@rumail.ru.ac.th, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-0117-0426>

³E-mail: darunee.t@rumail.ru.ac.th, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4874-2607>

Received 07/03/2024

Revised 12/03/2024

Accepted 05/04/2024

Abstract

Background and Aims: As speaking is one of the fundamental life skills and communication skills, it is a vital communication skill. Speaking English can cause anxiety for a variety of reasons. It is acknowledged that students' speaking expressions are impacted by their speaking anxiety. It is normal to experience anxiety and nervousness when learning a second or foreign language. In this research, the researcher examines (1) the English-speaking anxiety of upper elementary school students at Wichutit School, Din Daeng District Office under the Bangkok Metropolitan Administration; and compares (2) the English-speaking anxiety of the students under study between the students studying in the traditional study plan and those in the English study plan.

Methodology: The sample population consisted of 186 upper elementary school students studying in the academic year 2023 using the stratified sampling technique. The research instruments consisted of a questionnaire eliciting English-speaking anxiety and a thirty-item five-rating scale. Data were analyzed using descriptive statistics of frequency, percentage, mean, and standard deviation. The technique of independent *t-test* was employed to compare the mean of the two groups of the sample population.

Results: (1) The average overall anxiety score for students following the regular study plan was related to speaking English. **(2)** The average overall score for English-speaking anxiety among students following the English language study plan is extremely low. And **(3)** At Wichutit School, there is a notable difference in upper primary school students' anxiety levels when speaking English between those following the regular study plan and the overall English study plan. 05.

Conclusion: When speaking English, students who follow the regular study plan show higher levels of anxiety than those who follow the dedicated English language study plan. This suggests that specialized language education is effective in lowering language-related anxiety among students at Wichutit School.

Keywords: English Speaking; Anxiety ; Upper Primary School

การศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวิสุทธิ

ทักษิณา ชัยชนะ¹ จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ² และ ดารุณี ทิพยกุลไพโรจน์³

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทคัดย่อ

ภูมิหลังและวัตถุประสงค์: ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสาร เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสารและการดำเนินชีวิตประจำวันซึ่งมีหลายปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งความวิตกกังวลในเรื่องการพูดนี้เป็นที่ยอมรับกันว่ามีผลต่อการแสดงออกต่อการพูดของผู้เรียน ความรู้สึกรู้สึกวิตกกังวล ความประหม่าเป็นเรื่องที่พบเห็นโดยปกติในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวิสุทธิ สำนักงานเขตดินแดง สังกัดกรุงเทพมหานคร และ (2) เปรียบเทียบ ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวิสุทธิ สำนักงาน เขตดินแดง สังกัดกรุงเทพมหานคร ระหว่างนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติและแผนการเรียน แบบภาษาอังกฤษ

ระเบียบวิธีการวิจัย: กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2566 จำนวน 186 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ แบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 30 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่, ร้อยละ, ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และหาค่าสถิติทดสอบสำหรับเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน

ผลการวิจัย: (1) นักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติ มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับรุนแรง (2) นักเรียนที่เรียนแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับต่ำมาก (3) ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวิสุทธิ ระหว่างนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติและแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผล: เมื่อพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนที่ปฏิบัติตามแผนการเรียนตามปกติจะมีระดับความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนที่ปฏิบัติตามแผนการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ แสดงให้เห็นว่าการศึกษาภาษาเฉพาะทางมีประสิทธิภาพในการลดความวิตกกังวลเกี่ยวกับภาษาของนักเรียนโรงเรียนวิสุทธิ

คำสำคัญ : การพูดภาษาอังกฤษ ; ความวิตกกังวล ; ประถมศึกษาตอนปลาย

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลและเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารกับประชาคมระหว่างประเทศอย่างไร้ขอบเขต ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนข้อมูลและองค์ความรู้ในด้านต่างๆ ดังนั้น เพื่อความก้าวหน้าและแข่งขันในระดับโลก จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ประเทศต่างๆ จะต้องพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของพลเมืองของตน ประเทศไทยตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน โดยเห็นได้จากนโยบายการศึกษาที่รวมการสอนภาษาอังกฤษในระดับต่างๆ มาเป็นเวลาหลายปี เป้าหมายคือเพื่อให้ประชาชนมีทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนที่จำเป็นเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่านักศึกษา นักศึกษามหาวิทยาลัย และบุคคลที่มีการศึกษามากแสวงหาการสอนภาษาอังกฤษแบบส่วนตัว มีความต้องการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษสูงเป็นพิเศษ ปรากฏการณ์นี้ตอกย้ำถึงข้อบกพร่องของการศึกษาภาษาอังกฤษในโรงเรียนและสถาบันต่างๆ ซึ่งยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ ข้อมูลที่นำเสนอต่อสังคมไทยและประชาคมโลกยังเน้นย้ำถึงปัญหาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ไม่ดีที่แพร่หลายในหมู่คนไทย (นิศากร แสงสว่าง, 2557) การเรียนรู้ด้านการพูดภาษาอังกฤษจะเริ่มจากการฝึกฟังและเน้นให้ฝึกพูดตาม ตลอดจนถึงมีจุดเด่นที่ระบบจะสามารถวิเคราะห์การพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน เป็นการวัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนได้ทราบถึงการเรียนรู้ของตนเอง เพื่อเกิดแรงจูงใจในการพัฒนาต่อไป นอกจากนี้ ระบบจะแนะนำว่าผู้เรียนควรปรับปรุงการออกเสียงอย่างไรบ้าง ทำให้การเรียนรู้เป็นแบบส่งเสริมการพัฒนารายบุคคล (อารีรักษ์ มีแจ้ง และสิริพร ปาณาวงษ์, 2553)

ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในการสื่อสารทั้งในประเทศและต่างประเทศตลอดจนในด้านการศึกษาคความสำคัญนี้สะท้อนให้เห็นในระบบการศึกษาของประเทศต่างๆ ซึ่งกำหนดความสามารถทางภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา วัตถุประสงค์คือเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเน้นทักษะการพูดเป็นพิเศษ สิ่งนี้ทำให้มั่นใจได้ถึงการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพกับผู้คนทั่วโลก (ธีรภรณ์ กิจจารักษ์, 2553) ปัจจุบันได้มีการปฏิรูประบบการศึกษา โดยสถาบันการศึกษาต่างๆ ได้จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรนี้กำหนดให้ผู้เรียนพัฒนาสมรรถนะที่สำคัญ 5 ประการ หนึ่งในนั้นคือความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งรวมถึงทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม ระบบการศึกษาของไทยในปัจจุบันยังไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของบุคคล สังคม และประเทศได้อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะเมื่อต้องเผชิญกับความคาดหวังทางสังคมที่จะทำให้การศึกษามีบทบาทในการเตรียมคนให้พร้อมสำหรับการแข่งขันในสังคมโลก ปัญหาที่ถูกพูดถึงมากในแวดวงการศึกษานักเรียน และผู้ปกครอง คือ นักเรียนจบหลักสูตรแล้วแต่ยังไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีหรือพูดไม่ได้เลย ซึ่งอาจเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น ครูผู้สอน นักเรียน สิ่งแวดล้อม หรือปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลกระทบต่อการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ (อรชนิดา หวานคง, 2559)

ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษมาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติที่กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานที่กำหนดให้มีการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษา

จนถึงมัธยมศึกษา ซึ่งหมายความว่าผู้เรียนต้องได้รับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป (อารีรักษ์ มีแจ้ง และ สิริพร ปาณวงษ์, 2553; อรพรรณ วีระวงศ์, 2554)

นักเรียนไทยส่วนใหญ่เติบโตในระบบการศึกษาที่เน้นการสื่อสารทางเดียว โดยครูเป็นผู้สื่อสารหลัก ส่วนนักเรียนมีบทบาทรับฟังเพียงอย่างเดียว ทำให้พวกเขาขาดโอกาสในการโต้ตอบและแสดงความคิดเห็น ทำให้กลายเป็นคนขี้อาย ไม่คุ้นเคย และไม่มีความมั่นใจในการพูดในห้องเรียนหรือในสถานการณ์ที่ต้องสื่อสารกับคนจำนวนมากในสังคมทั่วไป การขาดโอกาสในการแสดงความคิดเห็นและการสื่อสารในช่วงเรียนหนังสือ ส่งผลให้นักเรียนโตขึ้นมาโดยไม่กล้าแสดงออกและขาดความมั่นใจ นอกจากนี้ การไม่ฝึกสื่อสารในโรงเรียนและการที่ครูไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดมากพอ มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วย นักเรียนไทยมักให้ความสำคัญกับกฎไวยากรณ์และการออกเสียงมากเกินไป เนื่องจากกลัวการพูดผิดและเสียหน้า จึงพยายามพูดให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ที่เคยเรียนมา ทั้งครูไทยและครูต่างชาติมักเน้นความถูกต้องของไวยากรณ์และประโยคมากกว่าการสื่อสารที่ไหลลื่นและเป็นธรรมชาติ ส่งผลให้นักเรียนไทยยึดติดกับความถูกต้องของไวยากรณ์ (Grammar) แต่ละเลยการเรียนรู้การสื่อสารในชีวิตประจำวัน ที่คนทั่วไปใช้ภาษาอังกฤษอย่างไร นักเรียนไทยมักกังวลเรื่องการใช้ศัพท์และรูปแบบประโยคจนพูดไม่ได้และสื่อสารไม่ออก ขณะที่ฝรั่งวัดความสามารถในการสื่อสารมากกว่าความถูกต้องของไวยากรณ์ การเน้นการสอบและทำคะแนนดีจากไวยากรณ์ทำให้นักเรียนไทยไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ณัฐนรี ฤทธิรัตน์และธัญภา ชีระมณี, 2557)

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสาร เนื่องจากเป็นทักษะพื้นฐานที่ใช้ในการสื่อสารและดำเนินชีวิตประจำวัน หลายปัจจัยส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าความวิตกกังวลนี้มีผลต่อการแสดงออกในการพูดของผู้เรียน ความรู้สึกลังเลและความประหม่าเป็นเรื่องปกติในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดเพราะแสดงให้เห็นถึงความรู้ในภาษาอย่างชัดเจน การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนที่ไม่สามารถใช้ภาษาได้ดีมักเป็นเพราะไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ขาดความคล่องแคล่วในโครงสร้างทางภาษาและสำนวนต่างๆ และขาดความเข้าใจในบริบททางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ทักษะการพูดเป็นทักษะพื้นฐานที่ใช้ในการสื่อสารและการดำเนินชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตาม หลายคนยังประสบปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ แม้จะเรียนมาหลายปีและส่วนใหญ่ไม่กล้าพูดเนื่องจากความวิตกกังวลและกลัวสอบไม่ผ่าน คนไทยใช้ภาษาไทยเป็นหลัก จึงมีโอกาสนำภาษาอังกฤษน้อยประกอบกับอุปนิสัยที่ไม่กล้าแสดงออกของเด็กไทย ทำให้การฝึกทักษะการพูดในปัจจุบันยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ส่งผลให้เด็กไทยไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงได้

โรงเรียนวิสุทธิได้จัดการเรียนการสอน โดยแบ่งออกเป็น 2 แผนการเรียน คือ แผนการเรียนแบบปกติ และแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ ซึ่งแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ จะเรียนกับครูต่างประเทศ 5 วิชา คือ วิชาภาษาอังกฤษ วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาคณิตศาสตร์ วิชาศิลปะและวิชาสุขศึกษา ส่วนแผนการเรียนแบบปกติ จะเรียนกับครูไทย ผู้วิจัยได้พบปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 แผนการเรียน คือ นักเรียนส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนมีความกังวลในการเลือกใช้คำศัพท์ ไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่

เหมาะสม กังวลในการออกเสียง ขาดความคล่องแคล่วในการพูดไม่สามารถพูดโต้ตอบได้อย่างเป็นธรรมชาติ กังวลในการพูดในเรื่องของการพูดที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ จึงส่งผลให้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนต่ำ นักเรียนไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก และเกิดปัญหา ในการพูดสื่อสาร

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวิสุทธิฯ สำนักงานเขตดินแดง สังกัดกรุงเทพมหานคร เพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษและเพื่อประโยชน์ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวิสุทธิฯ สำนักงานเขตดินแดง สังกัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวิสุทธิฯ สำนักงานเขตดินแดง สังกัดกรุงเทพมหานคร ระหว่างนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติและแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนพูดภาษาอังกฤษ

Little (1998) มีแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารโดยเน้นกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในรูปแบบต่างๆ ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ ดังนี้ (1) กิจกรรมก่อนการสื่อสาร (Pre-Communicative Activities): เริ่มต้นด้วยกิจกรรมที่เน้นการฝึกโครงสร้างไวยากรณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้และความชำนาญในทักษะดังกล่าว โดยใช้หลักภาษาและทักษะที่จำเป็นในการพูดเพื่อการสื่อสาร (2) กิจกรรมกึ่งการสื่อสาร (Quasi Communicative Activities): ผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนสื่อสารโดยใช้โครงสร้างภาษาที่ได้เรียนรู้โดยมุ่งเน้นวัตถุประสงค์เพื่อสื่อความหมายโดยใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ (3) กิจกรรมสื่อสาร (Communicative Activities): จัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้มาจากการฝึกกิจกรรมต่างๆ เพื่อสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถโต้ตอบในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

Scott (1981) ได้กล่าวว่าการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกการพูดและการสื่อสารเพื่อให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ได้ โดยจำเป็นต้องมีความเข้าใจในหลักภาษาและโครงสร้างไวยากรณ์อย่างถูกต้องด้วย

สรุปได้ว่า กิจกรรมที่ผู้สอนเลือกใช้ในการสอนทักษะการพูดควรเป็นกิจกรรมที่สร้างโอกาสให้ผู้เรียนมีการปฏิสัมพันธ์และใช้ภาษาในการสื่อสาร โดยกำหนดวัตถุประสงค์ในการพูดเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายได้

อย่างมีเป้าหมาย ดังนั้น กิจกรรมการฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารมีประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างยิ่ง และพวกเขาสามารถนำเอาทักษะที่ได้จากการฝึกพูดมาปรับใช้กับสถานการณ์จริงได้

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียน

ความวิตกกังวลเป็นอารมณ์ที่ไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นจากความยุ่งเหยิงในจิตใจ มักเกิดพร้อมกับพฤติกรรมทางประสาท เช่น ความแปรปรวนทางอารมณ์, ความวิตกกังวลทางกาย, และภาวะคิดร้ายฝัง มันเป็นความรู้สึกเชิงลบที่เกิดขึ้นเมื่อคนคิดคาดการณ์ถึงสิ่งที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เช่น คิดว่าตนเองจะตาย หรือคิดถึงเรื่องต่าง ๆ ความวิตกกังวลไม่เหมือนกับกลัวซึ่งมักเกิดจากการตอบสนองต่อเหตุการณ์ใกล้ตัว มันเป็นความรู้สึกกระวนกระวายและกังวลใจ ผู้ที่มีอาการนี้มักจะตอบสนองต่อภาวะความเครียดอย่างเกินจริง เป็นความรู้สึกวิตกหรือไม่สบายใจซึ่งเป็นกลไกการตอบสนองตามธรรมชาติของร่างกายที่มีต่อความเครียด ทำให้คนรู้สึกตื่นตัวมากขึ้น และพร้อมที่จะตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความเครียด ความวิตกกังวลมักแสดงออกเป็นสภาพอารมณ์ตึงเครียด กระวนกระวายใจ กลุ้มใจ เคร่งเครียด ขาดความมั่นใจ หงุดหงิด ฟุ้งซ่าน ขาดสมาธิ อารมณ์เสีย ตื่นเต้น นอนไม่หลับ และคาดการณ์ล่วงหน้าในทางลบ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษา Aida (1994) เกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษามหาวิทยาลัยเท็กซัสได้แบ่งเป็นเพศหญิง 40 คน และเพศชาย 56 คน โดยใช้แบบวัดความคิดวิตกกังวลของ Horwitz (2001) ซึ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงจะมีปัญหาในการแสดงออกเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา โดยเฉพาะในทักษะการพูด

Horwitz, Horwitz&Cope (1986) กล่าวถึง ความวิตกกังวลเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความยุ่งยากในการเรียนภาษา โดยเฉพาะในทักษะการฟังและการพูด นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนกลัวการสื่อสารกับผู้อื่นด้วยภาษาต่างประเทศ พวกเขาได้ทำการศึกษาความวิตกกังวลของผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเท็กซัสจำนวน 78 คน โดยใช้แบบวัดความวิตกกังวล (Foreign Language Classroom Anxiety Scale) พบว่าผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงพยายามหลีกเลี่ยงการสื่อสารโดยการพูดเป็นภาษาต่างประเทศ

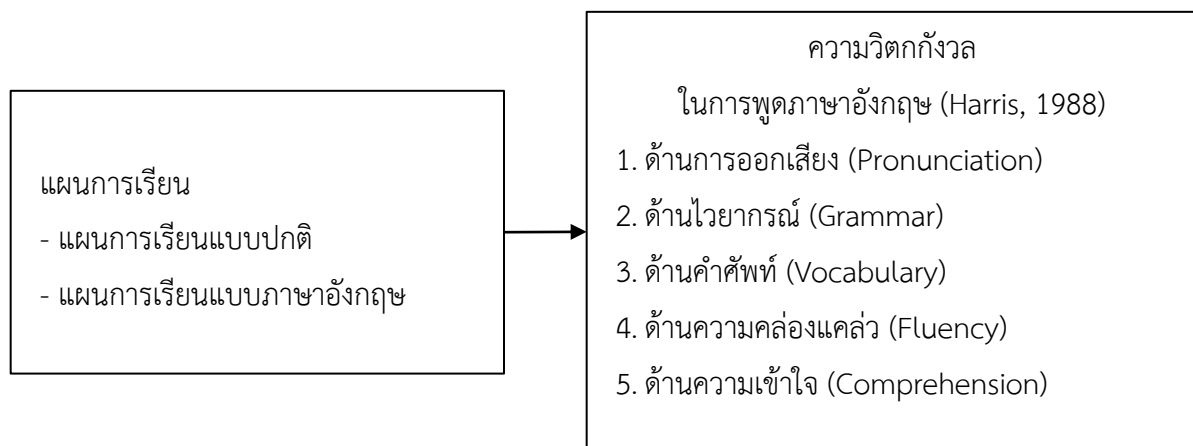
พนิดา ตาสี (2552) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ พบว่า โดยภาพรวม ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ พบว่านักศึกษามีความเห็นว่ระดับการประเมินการพูดที่ต่ำเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลมากกว่าความวิตกกังวลในการสื่อสารและความกังวลเกี่ยวกับการสอบ นอกจากนี้ยังพบความแตกต่างของความวิตกกังวลในการพูดด้านเพศของนักศึกษา การรับรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และบุคลิกภาพของนักศึกษา โดยนักศึกษาเพศหญิงมีความวิตกกังวลในการพูดมากกว่านักศึกษาเพศชาย นักศึกษาที่รับรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองในระดับต่ำมีความวิตกกังวลมากกว่าผู้ที่รับรู้ความสามารถของตนเองในระดับสูง และนักศึกษาที่มีบุคลิกแบบแสดงตัวมีความวิตกกังวลในการพูดมากกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว สำหรับวิธีการ

คลายความวิตกกังวลในการพูด พบว่านักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในระดับสูงและระดับต่ำใช้วิธีการที่คล้ายกันเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูด ได้แก่ วิธีการลดความกังวลด้านจิตใจและด้านกายภาพ ด้านอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่ใช้วิธีการช่วยเหลือด้านจิตใจและการให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการพูด เพื่อลดความวิตกกังวลของนักศึกษา

กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาเรื่อง ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวิสุทธิกิจ สำนักงานเขตดินแดง สังกัดกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยออกแบบกรอบแนวคิดการวิจัย ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ตอนปลาย โรงเรียนวิสุทธิกิจ มีวิธีดำเนินการและขั้นตอน ดังนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษา ในปีการศึกษา 2566 โรงเรียนวิสุทธิกิจ สำนักงานเขตดินแดง สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 355 คน ส่วนกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2566 จำนวน 186 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยค่าดัชนีที่ได้ มีค่าระหว่าง 0.67 - 1.00

นำเครื่องมือการวิจัยที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้ (try-out) นักเรียนชั้นประถมศึกษา ตอนปลาย โรงเรียนสามเสนนอก(ประชาราษฎร์อนุกุล) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของเครื่องมือการวิจัย โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha coefficient) ของ Cronbach (อ้างถึงใน สุวิมล ติรภานันท์, 2551) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .964

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage) ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น แผนการเรียน โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ ในรูปแบบตารางประกอบ

การวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

แบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) เพื่อหาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และใช้สถิติอ้างอิง เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน (t-test Independent)

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละข้อคำถามมาตรฐานค่าแบบ Likert ชนิด 4 ระดับ (ศิริพร จิรวัฒน์กุล, 2546) และได้กล่าวถึงระดับของความวิตกกังวลทั้ง 4 ระดับ ไว้เพื่อสรุปผล รายละเอียดดังข้อมูล ที่ปรากฏ

- 1.00 – 1.99 หมายถึง ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษต่ำมาก
- 2.00 – 2.99 หมายถึง ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษปานกลาง
- 3.00 – 3.99 หมายถึง ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษสูง
- 4.00 ขึ้นไป หมายถึง ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษรุนแรง

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติและแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ จำแนกรายด้าน ออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านการออกเสียง (Pronunciation) (2) ด้านไวยากรณ์ (Grammar) (3) ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) (4) ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) และ (5) ด้านความเข้าใจ (Comprehension) โดยแต่ละด้านมีผลการประเมิน ดังนี้

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวิสุทธิศ ระหว่างนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติและแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ จำแนกตามรายด้าน

ความวิตกกังวล ในการพูดภาษาอังกฤษ	แผนการเรียน	N	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
1. ด้านการออกเสียง (Pronunciation)	ปกติ	126	4.52	0.30	93.220	.000*
	ภาษาอังกฤษ	60	1.29	0.17		
2. ด้านไวยากรณ์ (Grammar)	ปกติ	126	4.61	0.30	88.352	.000*
	ภาษาอังกฤษ	60	1.27	0.21		
3. ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)	ปกติ	126	4.92	0.16	103.308	.000*
	ภาษาอังกฤษ	60	1.19	0.26		
4. ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency)	ปกติ	126	4.95	0.11	172.858	.000*
	ภาษาอังกฤษ	60	1.11	0.15		
5. ด้านความเข้าใจ (Comprehension)	ปกติ	126	4.44	0.44	62.948	.000*
	ภาษาอังกฤษ	60	1.33	0.23		
รวม	ปกติ	126	4.66	0.16	157.996	.000*
	ภาษาอังกฤษ	60	1.25	0.12		

* $p < .05$

จากตาราง 1 พบว่า

นักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติ มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับรุนแรง $\bar{X} = 4.66$, S.D.= 0.16 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติ มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) $\bar{X} = 4.95$, S.D.= 1.11 รองลงมา คือ ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) $\bar{X} = 4.92$, S.D. = 0.16 ด้านไวยากรณ์ (Grammar) $\bar{X} = 4.61$, S.D.= 0.30 ด้านการออกเสียง (Pronunciation) $\bar{X} = 4.52$, S.D.= 0.30 และด้านความเข้าใจ (Comprehension) $\bar{X} = 4.44$, S.D.= 0.23 ตามลำดับ

นักเรียนที่เรียนแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับต่ำมาก $\bar{X} = 1.25$, S.D.= 0.12 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักเรียนที่เรียนแผนการเรียน

แบบภาษาอังกฤษมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ด้านความเข้าใจ (Comprehension) $\bar{X} = 1.33$, S.D.= 0.16 รองลงมา คือ ด้านการออกเสียง (Pronunciation) $\bar{X} = 1.29$, S.D.= 0.17 ด้านไวยากรณ์ (Grammar) $\bar{X} = 1.27$, S.D.= 0.21 ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) $\bar{X} = 1.19$, S.D.= 0.26 และด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) $\bar{X} = 1.33$, S.D.= 0.16 ตามลำดับ

ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวิสุทธิ ระหว่างนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติและแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. อภิปรายผลการศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวิสุทธิ สำนักงานเขตดินแดง สังกัดกรุงเทพมหานคร

จากผลการศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวิสุทธิ สำนักงานเขตดินแดง สังกัดกรุงเทพมหานครในภาพรวม พบว่า จากผลการวิจัย มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับสูง $\bar{X} = 3.56$, S.D.= 1.61 ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากนักเรียนมีความวิตกกังวล ในการพูดภาษาอังกฤษอยู่หลายอย่าง เช่น ความวิตกกังวลในการสอบไม่ผ่านรายวิชา การพูดภาษาอังกฤษโดย ไม่มีการเตรียมตัวมาล่วงหน้า หรือความรู้สึกระง่ำกสิ่งที่ตั้งใจจะพูด เป็นต้น เห็นได้ว่า ถ้านักเรียนเลือกวิธีการเพื่อจะแก้ปัญหาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองสิ่งที่ควรปฏิบัติคือ การฝึกฝนทักษะทางด้านการพูดภาษาอังกฤษให้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งมีหลายวิธีที่สามารถเพิ่มทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยงานที่ศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการพูดของ Nation (2001) เห็นว่าทักษะพูดจะพัฒนาได้ถ้าผู้เรียนได้ฝึกอย่างเป็นระบบกับกิจกรรมที่มีคุณลักษณะ ดังนี้ ให้ผู้เรียนฝึกพูดซ้ำๆ หลายๆ ครั้ง (Repetition) เพราะการได้พูดซ้ำจะเป็นการย้ำความจำเกี่ยวกับคำที่ได้พูด การพูดซ้ำๆ ยังหมายถึง โอกาส ในการเรียนรู้การแก้ไขข้อผิดของตนเอง ความคุ้นเคยกับเนื้อหาและหัวข้อจะทำให้ผู้เรียน ตระหนักถึงข้อผิดพลาดและแก้ไขให้ตนเองได้ มากกว่านั้นผู้เรียนยังจะมีโอกาสซึมซับและเรียนรู้ไวยากรณ์จากบริบท (grammatical contexts) ที่ฝึกเนื่องจากต้องพูดหรือกล่าวซ้ำบ่อยครั้งค่อยๆ และสุดท้ายการพูดได้คล่องและผิมน้อยลงจะนำไปสู่ผลดีคือ ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น จากประเด็นที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ลักษณะกิจกรรม ขั้นตอนและโอกาสในการฝึกฝนน่าจะเป็นอีกปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อพฤติกรรมที่ดีในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้สอนคำนึงถึง

2. อภิปรายผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวิสุทธิ สำนักงานเขตดินแดง สังกัดกรุงเทพมหานคร ระหว่างนักเรียน ที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติและแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ

2.1 ด้านการออกเสียง (Pronunciation) จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติมีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ

จะเห็นว่า นักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ด้านการออกเสียง (Pronunciation) สูงกว่านักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ ที่เป็นเช่นนี้เพราะความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษส่งผลอย่างมากต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังส่งผลต่อผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษในภาพรวม ในการเรียนรู้ที่จะพูดภาษาอังกฤษนั้น การฝึกฝนเป็นสิ่งสำคัญมาก และผู้เรียนต้องไม่ลังเลหรือหวาดหวั่นในการพูดภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Ur (1998) กล่าวว่าสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองไม่ประสบความสำเร็จในการพูด ภาษาที่สอง นั้นมีหลายประการเช่น มีการกังวลว่าจะพูดผิดกลัวเสียหน้า ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรหรือ อะไร และมักจะใช้ภาษาแม่ (Mother Language) แทนที่จะใช้ภาษาเป้าหมาย (Target Language) ในขณะที่ฝึกพูดในชั้นเรียน

2.2 ด้านไวยากรณ์ (Grammar) จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าและนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ จะเห็นว่า นักเรียนที่เรียนในแผน การเรียนแบบปกติมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษด้านไวยากรณ์ (Grammar) สูงกว่านักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ ที่เป็นเช่นนี้เพราะ ปัจจุบันนักเรียนยังประสบปัญหาการเรียนการสอนไวยากรณ์ เป็นลำดับต้นๆ ทั้งนี้อาจเพราะโครงสร้างทางภาษาอังกฤษและไทยแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง และนักเรียนไทยใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น ทำให้ขาดการฝึกฝนการใช้ภาษาในสถานการณ์หรือบริบท จึงไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์จริง สอดคล้องกับงานวิจัยของ เตือนใจ เฉลิมกิจ (2545) ได้ให้ความหมายว่า การพูดเป็นทักษะที่สอนยากเพราะ ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่ององค์ประกอบต่างๆ ของภาษาเป็นอย่างดี เพื่อที่จะพูดในสิ่งที่ต้องการสื่อได้ เช่น คำศัพท์ การออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ หัวข้อทางภาษา เป็นต้น

2.3 ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าและนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ จะเห็นว่า นักเรียนที่เรียนในแผน การเรียนแบบปกติมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์ (Vocabulary) สูงกว่านักเรียนที่เรียน ในแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักเรียนแผนการเรียนปกติไม่ได้ฝึกการพูดในชั้นเรียน เป็นประจำเมื่อเทียบกับแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษซึ่งได้เรียนกับครูต่างชาติทุกวัน และนักเรียนบางกลุ่ม ไม่กล้าพูดหรือออกเสียงคำศัพท์ เพราะไม่มั่นใจว่าตนเองออกเสียงได้ถูกต้อง หรือบางกรณีไม่ทราบว่าคำศัพท์นั้น ใช้ในภาษาอังกฤษอย่างไร สอดคล้องกับงานวิจัยของ เตือนใจ เฉลิมกิจ (2545) ได้ให้ความหมายว่า การพูดเป็นทักษะที่สอนยากเพราะ ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่ององค์ประกอบต่างๆ ของภาษาเป็นอย่างดี เพื่อที่จะพูดในสิ่งที่ต้องการสื่อได้ เช่น คำศัพท์ การออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ หัวข้อทางภาษา เป็นต้น

2.4 ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าและนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ จะเห็นว่า นักเรียน ที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) สูงกว่านักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ ที่เป็นเช่นนี้เพราะผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ ผู้พูดที่ดีจะต้องพูดให้เหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ต่างๆ และมีความคล่องแคล่วในการพูด โดยการเลือกใช้คำพูดที่ถูกต้องพูดให้ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของสุมิตรา อังวัฒนกุล

(2540) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นที่การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา (Use) ตามความมุ่งหมายในสถานการณ์ต่างๆ และแม้จะให้ความสำคัญแก่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) แต่ก็ไม่ได้ละเลยเรื่องความถูกต้องของภาษา (Accuracy) แต่อย่างใด

2.5 ด้านความเข้าใจ (Comprehension) จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าและนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ จะเห็นว่า นักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษด้านความเข้าใจ (Comprehension) สูงกว่านักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ ที่เป็นเช่นนี้เพราะการสื่อสารระหว่างมนุษย์โดยการใช้เสียงภาษาและท่าทางเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจและข่าวสาร โดยใช้น้ำเสียงและการใช้อากัปกิริยาที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจและได้รับรู้จุดประสงค์ของผู้พูด เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Byrne (1986) กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารสองทิศทางที่เกี่ยวข้องกันระหว่างทักษะการรับสารของผู้ฟังและทักษะการผลิตสารของผู้พูด ผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัสเพื่อสื่อถึงเจตนาและความต้องการ ส่วนผู้ฟังจะเป็นผู้ถอดรหัสของสารนั้น ทั้งนี้โดยอาศัยความรู้ในเรื่องระบบภาษา เช่น เสียงหนักเบาในคำตลอดจนความเข้าใจภาษาท่าทางของผู้พูดเป็นเครื่องช่วยให้การตีความสารนั้นตรงตามเจตนาของผู้สื่อ

ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษส่งผลอย่างมากต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังส่งผลต่อผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษในภาพรวม ในการเรียนรู้ที่จะพูดภาษาอังกฤษนั้น การฝึกฝนเป็นสิ่งสำคัญมาก และผู้เรียนต้องไม่ลังเลหรือหวาดหวั่นในการพูดภาษาอังกฤษ ในห้องเรียนภาษาอังกฤษของประเทศไทยนั้น บทบาทในการพูดภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มักเป็นของครูผู้สอนเป็นหลัก (Panthito, 2018) ดังนั้น เมื่อผู้เรียนไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะการพูดที่เพียงพอจึงทำให้เกิดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ และสิ่งนี้ย่อมส่งผลอย่างชัดเจนต่อความสามารถในการพูด เมื่อกล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษนั้นมักมีเหตุมาจาก ความหวาดหวั่นในการสื่อสาร (communication apprehension), ความวิตกกังวลในการถูกประเมินด้านลบ (fear of negative evaluation), และความกลัวที่จะถูกตัดสินว่าผ่านหรือไม่ผ่าน (test anxiety) ความกังวลเป็นเรื่องธรรมชาติอย่างหนึ่งที่พบได้เป็นปกติในมนุษย์เพื่อเตรียมพร้อมในการเผชิญปัญหาหรือสถานการณ์ความเครียดต่าง ๆ ซึ่งแสดงออกทั้งในทางความคิดและความรู้สึกทางกาย ผลักดันให้คนเราแก้ปัญหาและคิดพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ปัจจัยที่ชักนำให้เกิดอาการ ได้แก่ ความรู้สึกประหม่าง่าย ไม่มั่นใจตนเอง ตัดสินใจ ไม่ค่อยได้ ซึ่งอาการเหล่านี้ส่งผลให้นักเรียนมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบปกติมีความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนแบบภาษาอังกฤษ ดังนั้น ครูผู้สอนควรจะต้องวางแผนการสอนเพื่อหาแนวทางและวิธีการสอน เพื่อ

ลดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และเพื่อเพิ่มความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาความวิตกกังวลในด้านทักษะการฟัง อ่านและเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากที่มีการศึกษาความวิตกกังวลในด้านการพูดภาษาอังกฤษในครั้งนี้ ว่าจะมีผลต่อระดับความวิตกกังวลการใช้ภาษาอังกฤษเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่องการศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ตอนปลาย โรงเรียนวิสุทธิ เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทเรื่องการศึกษาความวิตกกังวล ในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวิสุทธิ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสำเร็จการศึกษาในหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการประเมินและการวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑาภรณ์ มาสันเทียะ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และอาจารย์ ดร.ดารุณี ทิพยกุลไพโรจน์ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

เอกสารอ้างอิง

- ณัฐธนรี ฤทธิรัตน์ และธัญภา ชีระมณี. (2557). *ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- เตือนใจ เฉลิมกิจ. (2545). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้หลักการใช้สมองเป็นฐาน ตามหลักการของอริค เจนเซน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์คณะศึกษาศาสตร์: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ธีราภรณ์ กิจจารักษ์. (2553). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร (รายงานการวิจัย)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา: กรุงเทพฯ.
- นิศการ แสงสว่าง. (2557). *ผลการใช้สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาอังกฤษที่เน้นนิทานคุณธรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและความตระหนักรู้ด้านคุณธรรมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสกลวิทยาอำเภอสามพรานจังหวัดนครปฐม*. วิทยานิพนธ์ตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอนมหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พนิดา ตาสี. (2552). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาเอก ภาษาอังกฤษ (รายงานการวิจัย)*. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี: นครราชสีมา.
- ศิริพร จีรวัฒน์กุล. (2546). *การวิจัยเชิงคุณภาพในวิชาชีพการพยาบาล*. พิมพ์ครั้งที่ 2. ขอนแก่น : ศิริภณธ์ ออฟเซ็ท.

- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *แนวคิดและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ตีรกานันท์. (2551). *การสร้างเครื่องมือวัดตัวแปรในการวิจัยทางสังคมศาสตร์ : แนวทางสู่การปฏิบัติ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรพรรณ วีระวงศ์. (2554).. *งานวิจัย มศว.ระบุเด็กไทยเรียนอังกฤษเพื่อสอบ พุดอ่อนแอมาก เนะศร.-สทศ. เปลี่ยนข้อสอบภาษาอังกฤษ จะทำให้เด็ก-ครู-โรงเรียนเปลี่ยน ระบุครูเรียนปรับตัวไม่ได้มุ่งพัฒนาเด็กอยากเห็นรัฐบาลฟื้นฟูโครงการทุนครู เน้นเด็กดี-เก่งเรียนครู*. SWU Weekly. Retieved from: <http://ccapp.swu.ac.th>.
- อรรชนีดา หวานคง. (2559). *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21*. *วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวร*, 7(2), 304-314. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/yri/article/download/184935/130126/>.
- อารีรักษ์ มีแจ้ง และ สิริพร ปาณาวงษ์. (2553). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูภาษาอังกฤษโดยใช้ปัญหาเป็นฐานสำหรับครูผู้สอนช่วงชั้นที่ 2*. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*. 12(2), 17-31.
- Aida, Y. (1994). Examination of Horwitz, Horwitz, and Cope's construct of foreign language anxiety: The case of students of Japanese. *The Modern Language Journal*, 78(2) , 155- 168. <https://doi.org/10.2307/329005>.
- Byrne, D. (1986). *Teaching oral English*. London: Longman.
- Harris, D. P. (1988). *Testing English as a Second Language*. New York: McGraw Hill.
- Horwitz, E.K. (2001). *Language anxiety and achievement*. *Annual Review of Applied Linguistics*, 21, 112-126.<http://dx.doi.org/10.1017/S0267190501000071>
- Horwitz, E.K., Horwitz, M.B., & Cope, J.A. (1986). *Foreign language classroom anxiety*. *The Modern Language Journal*, 70(2), 125-132. <http://dx.doi.org/10.2307/327317>
- Little, W. (1998). *Communicative Language Teaching*. 18th edition. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nation, P. (2001). *Teaching vocabulary in another language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Panthito, B. (2018). A Study of the Problems of English Speaking Skills of the First Year Students at Mahachulalongkornrajavidyalaya University. *Journal of MCU Humanities Review*, 4 (2), 185-195.
- Scott, R. (1981). *Speaking in Communication in the Classroom*. Longman Group UK Ltd.
- Ur, P. (1998). *A Course in Language Teaching Trainee*. Cambridge: Cambridge University Press.